

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
STALNA SLUŽBA U KRAPINI
Krapina, Trg dr. Mirka Dražena Grmeka 1

Poslovni broj: P-189/2025-84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, Stalna služba u Krapini, po sutkinji tog suda Sanji Leskovar-Hostić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Marijana Draganića iz Gornjeg Jesenja, Gornje Jesenje 82, OIB 79330010400, kojeg zastupa punomoćnica Vinka Brundula Tadić, odvjetnica u Donjoj Stubici, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, koju zastupaju odvjetnici iz Odvjetničkog društva Porobija & Porobija iz Zagreba, Galleria Importane, Iblerov trg 10/VII, radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi i isplate, nakon glavne i javne rasprave, zaključene dana 16. rujna 2026. u nazočnosti pun. tužitelja Antonije Pišković, odvjetničke vježbenice kod odvjetnice Vinke Brundule Tadić i pun. tuženika, dana 28. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužitelju MARIJANU DRAGANIĆ, Gornje Jesenje, Gornje Jesenje 82, OIB: 79330010400 isplati zatezne kamate na svaki mjesečni više uplaćeni iznos na ime promjene kamatne stope i valutne klauzule u iznosu od 2.088,86 EUR (dvijetisućeosamdesetosameuraosamdesetšestcenti), sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 27. svibnja 2019. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je objavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, tekućom od dospijeca svakog pojedinog mjesečnog iznosa pa do isplate, sve u roku od 15 dana.

II. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja kojim od tuženika zahtijeva da mu isplati iznos od 5.658,49 € / 42.633,92 HRK sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 31. srpnja 2015. godine do isplate, te u dijelu u kojem zahtijeva na iznos od 2.088,86 EUR zakonske zatezne kamate tekuće od 1. listopada 2015. do 26. svibnja 2019.

III. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužitelju MARIJANU DRAGANIĆ, Gornje Jesenje, Gornje Jesenje 82, OIB: 79330010400, plati trošak parničnog postupka u iznosu od 5.166,23 EUR (pettisućastošezdesetšesteuradvadesetricenta), sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 28. listopada 2026. do isplate, po stopi koja se određuje uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi, koju je podnio ovome sudu 27. svibnja 2019., tvrdi da je dana 27. veljače 2007. između tuženika kao kreditora i tužitelja kao dužnika, zaključen Ugovor o namjenskom kreditu broj 3208490210, kojim se tuženik obvezao staviti tužitelju na raspolaganje iznos od 48.700,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke na dan isplate kredita, dok se tužitelj obvezo sukladno članku 7. Ugovora, navedeni iznos vratiti u jednakim mjesečnim anuitetima, plativo u kunsnoj protuvrijednosti, obračunatim po srednjem tečaju CHF tečajne liste banke na dan plaćanja uz redovnu kamatnu stopu koja je člankom 2. ugovora određena kao promjenjiva, a koja je u trenutku ugovaranja iznosila 4,50 %. Ističe da je tuženik tijekom otplate kredite mijenjao ugovorenu kamatnu stopu uslijed čega je dolazilo do razlike u kamatama sadržanim u mjesečnim anuitetima koja je tužitelj otplatio, a u odnosu na početno ugovorenu. Tvrdi da je dio odredbe članka 2. Ugovora koji se odnosi na promjenjivost kamatne stope ništetan, jer je omogućio tuženiku da jednostranom odlukom, bez suglasnosti tužitelja, koji nije mogao utjecati na vrijeme i način promjene kamatne stope, niti je u nedostatku egzaktnih kriterija mogao provjeriti pravilnost i uzrok njezine promjene, čime je uzrokovan nepovoljni položaj tužitelja i neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu tužitelja. Predmetna odredba ugovora po ocjeni tužitelja ne sadrži referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, niti precizan način utvrđivanja načina promjene kamatne stope te je kao takva nerazumljiva prosječnom potrošaču. Nadalje, ukazuje da mu prilikom sklapanja ugovora nisu bili prezentirani mogući rizici nekontroliranog rasta tečaja CHF, kao i uvećanja mjesečnog anuiteta uslijed rasta tečaja, već da mu je predmetni kredit ponuđen kao najpovoljniji s najnižom kamatnom stopom. Dakle, zaključuje kako postoje dva promjenjiva elementa ugovora koji ukazuju da se radi o nepoštenim ugovornim odredbama i da tužitelj nije mogao znati koliko će uopće iznositi glavnica, a koliko kamata, odnosno nije znao koliko će iznositi njegova kreditna obveza. Tužitelj se poziva na pravomoćnu presudu Visokog trgovačkog suda

u Zagrebu poslovni broj PŽ-7129/13 od dana 13. lipnja 2014. kojom je u točki II potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1301/2012 od dana 4. srpnja 2013. u dijelu točke 1., 2., 3. 4., 5., 6. i 7. izreke kojim se utvrđuje da je između ostalih i ovdje tuženik „u razdoblju od 01. 11. 2004. pa do 31. 12. 2008. godine, a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju– ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora banke kao trgovci i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku banaka o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, time da su banke postupile suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/2003), u razdoblju od 10. 09. 2003. do 6. 08. 2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07. 08. 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 133/2009) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.“ Navodi da su ova pravna utvrđenja o ništetnosti potvrđena i od strane Vrhovnog suda Republike Hrvatske odlukom poslovni broj Revt-249/2014 od 9. travnja 2015. Nadalje, citira i presudu Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke, kojom se utvrđuje da je između ostalih banaka i ovdje tuženik „u razdoblju od 1. 11. 2004. godine do 31. 12. 2008. godine, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica Švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o bitnim parametrima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/2003), u razdoblju od 01. 06. 2004. do 6. 08. 2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07. 08. 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 133/2009) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.“ Ukazuje i na odredbu članka 138. a Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine br. 79/2007, 125/2007, 75/2009, 79/2009, 89/2009, 133/09, 78/2012 i 56/2013) sada članka 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 41/2014, 110/2015), koja određuje da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. tog Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku individualne pravne zaštite, tako da se navedene presude u ovom slučaju odnose i na ugovorni odnos tužitelja i tuženika. Osim toga, naglašava da je odredbom članka 502. c Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, dalje- ZPP), propisano da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje iz navedene presude iz kolektivnog spora, te da će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

Smatra primjenjivom i odredbu članka 323. Zakona o obveznim odnosima koja određuje da je u slučaju ništetnosti svaka ugovorna strana dužna vratiti sve što je temeljem takvog ugovora stekla, pa da je tuženik dužan vratiti tužitelju sve što je stekao temeljem ništetnih odredbi ugovora. Radi se o razlici u visini pojedinih mjesečnih iznosa anuiteta do kojeg je došlo zbog nezakonite promjene kamatne stope u odnosu na početnu ugovorenu i zbog ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u odnosu na početno ugovoreni tečaj CHF. Nadalje, navodi da su stranke 2015. godine, sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/2015), sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu kojim su izmijenile ugovorne odredbe u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita na način da su kredit konvertirale u EUR, ugovorile kamatnu stopu koja se sastoji od fiksnog i promjenjivog dijela, te su također suglasno utvrdile da preplata na dan 30. rujna. 2015. iznosi 42.918,24 kn. Tužitelj smatra da unatoč tome ima i nadalje pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti odredbi iz osnovnog ugovora, a kako to proizlazi i iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. u kojoj je zauzet stav da korisnik kredita ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi neovisno o činjenici što je ugovorena konverzija kredita. To iz razloga što sklapanje Dodatka ugovora nije u cijelosti podmiren dug budući da ništetnost nastupa po samom zakonu i djeluje od trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor na postaje valjan ni kada uzrok ništetnosti naknadno ne nestane, osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje članak 326. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima, a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni. Unatoč tome što je tuženik ponudom konverzije postupio sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, aneksom ugovora utvrđeno je da je tužitelj preplatio naprijed navedeni iznos, a radi o znatno većoj preplati, tako da konvertiranjem nije otklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana. Poziva se na stav Suda Europske unije u presudi C-118/17 od 14. ožujka 2019. koji daje odgovor na pitanje o kreditima s nepoštenim ugovornim odredbama, primjenjujući Direktivu 93/13/EZ o nepoštenim ugovornim odredbama, koji kaže da se članak 6. stavak 1. Direktive mora tumačiti na način da su ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak na potrošača s posljedicom ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj se potrošač nalazio da navedena odredba ne postoji. Činjenice da su određene ugovorne odredbe bile proglašene nepoštenim i ništetnim i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Zato smatra da konverzijom kredita nije postignut učinak zaštite potrošača pa postavlja zahtjev na utvrđenje djelomičnu ništetnosti navedenih ugovornih odredbi odnosno isplatu kako je to opisano u izreci ove presude.

1.2. S obzirom na navedeno, tužitelj u tužbi potražuje zakonske zatezne kamate na svaki pojedinačni mjesečni više uplaćeni iznos koji je nastao zbog nezakonite promjene kamatne stope i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, računajući od dana uplate pa do 30. rujna 2015., kao i razliku iznosa pretplate po navedenim osnovama, umanjen za iznos po konverziji.

1.3. Stoga, prema konačno uređenom tužbenom zahtjevu, kao u podnesku od 9. studenog 2023., tužitelj predlaže da sud donese presudu kao u izreci pod točkama I. – VII., te zahtijeva i naknadu parničnog troška.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu u cijelosti osporio istaknute tužbene zahtjeve kao neosnovane, kako u pogledu pravne osnove tako i visine. Tuženik je istaknuo i prigovor zastare u odnosu na sve iznose dospjele prije 6. lipnja 2014. Tuženik se poziva na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019., u obrazloženju koje je stav da se za traženje deklaratorne pravne zaštite radi utvrđenja ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi u ugovorima u CHF kreditima, pravni interes isključuje u odnosu na korisnike konvertiranih kredita, slijedom čega se i predmetni zahtjev za isplatu pokazuje neosnovanim. Naglašava da je predmetni kredit konvertiran sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 102/2015, kraće ZOD ZPK/15) jer su stranke 2016. sklopile dodatak Ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita d CHF valutnom klauzulom u kredit s EUR valutnom klauzulom, te su sve tužiteljeve uplate (i s osnove svakog povišenja CHF kamatne stope kao i s osnove svakog povišenja CHF tečaja tijekom otplate) uzete u obzir prilikom izrade konverzije i iskorištene, odnosno uračunate za otplatu usporednog EUR kredita, u skladu s odredbama tog Zakona. Tuženik navodi da je sukladno odredbi čl. 19.d ZID ZPK/15 prije objave kalkulatora konverzije bio dužan pribaviti mišljenje ovlaštenog revizora ili sudskog vještaka, da je kalkulator izrađen u skladu s načinom izračuna propisanim člankom 19. c. istog Zakona, pa da postoji zakonska presumpcija da je izračun izvršen u skladu s zakonom, tako da je konverzija nastupila na temelju očitovanja volje tužitelja koji se kreditno zadužio uz valutnu klauzulu CHF da se taj njegov kredit konvertira u kunsjoj protuvrijednosti EUR u skladu s odredbama ZID ZPK/15 i to nakon što je tužitelj od tuženika dobio zakonom propisane iscrpne podatke za donošenje informirane odluke o tome hoće li ili neće prihvatiti konverziju, uključujući i podatak o preplatama iz razdoblja primjene valutne klauzule u CHF i promjenjive kamate u brojčanom iznosu pri čemu je sam način izračuna konverzije zakonodavac izričito propisao u članku 19. c ZID ZPK, a takvo zakonsko rješenje bilo je propagirano u javnosti između ostalog radi „trajnog eliminiranja neravnopravnog položaja dužnika u CHF s ciljem otklanjanja posljedica velikih tečajnih neravnoteža u odnosu na nacionalne hrvatske valute i CHF i rasterećenja općinskih sudova smanjenjem broja tužbi.“ Naglašava da je tuženik kao banka bio u zakonskoj obvezi sklopiti pravni posao kojim se u pravnom smislu implementirala volja tužitelja da konvertira svoj kredit, što je tuženik i učinio pod prijetnjom strogih prekršajnih sankcija, a tužitelj je stavljen u položaj kao da je otpočeka cijelo vrijeme koristio kredit denominiran u EUR, čime je isključivo po svojem slobodnom izboru, izjednačen s položajem potrošača koji su se zadužili s kreditom u EUR sve na način koji je bio utemeljen na valjano od strane banke primijenjenim, a iscrpno propisanim procedurama i svim uvjetima koje je zakonodavac normirao u ZID ZPK uključujući i svako povišenje CHF kamatne stope i povišenje tečaja CHF tijekom otplate. Zato drži da je sklopljeni pravni posao povodom tužiteljeva prihvaćanja konverzije riješio sve pravne odnose stranaka prije i poslije konverzije na način propisan zakonom. Sklapanjem dodatka ugovoru, stranke da su u skladu s odredbama ZID ZPK trajno i konačno uredile svoj odnos u pogledu svih ranije izvršenih preplata po ranijoj CHF kreditnoj partiji, te su stoga konverzijom posljedice nepoštene, ništetne odredbe CHF ugovora o kreditu uređene voljom stranaka, što smisleno isključuje pravo tužitelja sa uz provedenu konverziju istodobno traži i povrat stečenog bez osnove, pozivom na uvjete ugovora o kreditu u CHF koji je konverzijom „ab initio“(od početka) otpao i nadomješten je novom nesporno zakonitom osnovom (ugovor u EUR) temeljem koje je tužitelj stekao na zakonu utemeljeno potraživanje preplate. No kako su voljom ugovornih strana sva plaćanja u otplati CHF kredita ugovorena kao plaćanja s osnove EUR kredita, i to s učinkom „ab initio“, to je obračun

svih uplata po ranijoj pravnoj osnovi plaćanja (konvertirani CHF ugovor), izvršen u odnosu na novu pravnu osnovu (postojeći EUR ugovor), iz kojeg razloga da tužitelj ne može više imati zahtjev za stjecanjem bez osnove pozivom na uvjete CHF kredita. U potvrdu ovakvog shvaćanja tuženik citira odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-1172/2018 od 19. ožujka 2019. u kojoj se navodi:

„U odnosu na pitanje kako se mogu nadomjestiti odredbe ugovora o potrošačkom kreditiranju koje su utvrđene ništetnim, promatrano, izvor obveze može biti volja stranaka, zakon i odluka suda ili koje druge vlasti, pa se i ništetna odredba nekog ugovora također može nadomjestiti voljom stranaka (što je uobičajen način izmjene i dopune ugovora) odlukom suda te izravnom primjenom prisilnog propisa koji na jasan način dopunjava ili mijenja odredbe ugovora“. Slijedom toga, za tuženika proizlazi daljnji zaključak da tužitelj, ako je smatrao da mu propisani uvjeti konverzije nisu prihvatljivi, tada nije trebao prihvatiti tu konverziju koja je bila pravno moguća samo pod uvjetima koji su bili striktno propisani u ZID ZPK/15, te je tužitelj kod toga za razliku od tuženika imao punu slobodu izbora kojom se i koristio. Zato razloge na koje se u tužbi poziva tužitelj smatra pravno irelevantnim, pozivajući se na i primjenu načela „pacta sunt servanda“. Glede prakse Suda Europske unije, ističe da okolnosti svih dosadašnjih postupaka pred tim sudom nisu istovjetne konkretnim okolnostima u ovom ili drugim sličnim parničnim predmetnima u Hrvatskoj, uz ponovno naglašavanje da u Hrvatskoj niti jednom potrošaču pa ni tužitelju nitko nije nametnuo da prihvati konverziju, dakle, ni sud, ni zakonodavac, a ponajmanje tuženik.

Vezano za odluku Vrhovnog suda Republike broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019., smatra da se taj sud niti u najmanjoj mjeri nije izjašnjavao o pravu korisnika kredita koji su izvršili konverziju da ostvaruju pravo na povrat razlike između stvarno plaćene kamate i kamate iz ugovora. Što se pak tiče pravomoćnih presuda Visokog trgovačkog suda iz kolektivnog spora (PŽ-7129/13, presude Vrhovnog suda RH (Rev-249/14) i ocjenu Ustavnog suda RH (U-III-2521/15), smatra da te odluke ustvari demantiraju osnovanost tužiteljevih tužbenih razloga, to zato jer su u pravnom poslu koji je bio sklopljen među strankama u povodu konverzije, povijesne kamatne stope bilo izražene konkretnom brojkom u novom otplatnom planu za cijelo prethodno minulo razdoblje pa je prihvatom takvog ugovora o konverziji, sukladno ZID ZPK/15, potrošač mogao provjeriti i opravdanost budućih promjena kamatnih stopa jer je za razdoblje nakon konverzije ugovorio primjenu točno određenog parametra i fiksnog dijela kamatne stope. Tuženik ukazuje i da tužiteljevo naknadno osporavanje preplate po osnovi promjena CHF tečaja također nije osnovano jer je preplata i po toj osnovi, uzeta u obzir na način kako je to propisao ZID ZPK/15. Prihvatom konverzije, odnosno sklapanjem Dodatka ugovoru stranke su trajno i konačno uredile svoj pravni odnos u pogledu svih ranije izvršenih preplata po ranijoj CHF partiji uključujući i o one po osnovi promjena tečaja CHF. Novi otplatni plan uključivao je iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa ali i sve ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i anuiteta. Izračun preplate uzeo je u obzir sve promjene CHF tečaja, a svi uplaćeni iznosi su sukladno članku 19. c. stavak 1 točka 4. ZID ZPK/15 preračunati u EUR prema tečaju na dan uplate, i to prema točno zakonom određenom tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Ti iznosi se predstavljali osnovu za namirenje EUR anuiteta utvrđenih novim otplatnim planom, tako da je sukladno članku 19. c. ZID ZPK/15 iz kojeg proizlazi način na koji je zakonodavac uredio, a tužitelj prihvatio, obračun takve preplate, čime su stranke posljedice eventualno ništetne CHF valutne klauzule, također sporazumno i trajno uredile „ab initio“ i nadomjestile EUR valutnom klauzulom.

Zaključno, vezano za zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata obračunatih na uplate tužitelja do 30. 09. 2015., ističe stav VS RH prema kojem se kamate mogu osamostaliti i obračunati kao glavna tražbina tek po prestanku glavne tražbine (Rev-1032/2003, Gzz-9/2004 od 28. 01. 2004.

2.1. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže u cijelosti odbiti tužbene zahtjeve tužitelja, te zahtijeva naknadu parničnog troška.

3. Nakon provedenog dokaznog postupka ovaj sud je sud donio presudu poslovni broj: P-254/2022-47 od 4. rujna 2024 kojom je u točkama I. i II. izreke presudio da su ništetni dijelovi odredbi članka 2. točka 1. i članka 7. točka 2. Ugovora o namjenskom kreditu broj: 3208490210 od 27. veljače 2007. kojeg su zaključili tužitelj, kao korisnik kredita, i tuženica, kao davatelj kredita, a koji dijelovi odredbi se odnose na jednostrano promjenjivu kamatnu stopu. U točki III. izreke prvostupanjski je sud naložio tuženici isplatu 2.088,86 eura s osnova zateznih kamatama za više plaćene iznose zbog jednosatne promjene kamatne stope i promjene tečaja obračunatih u apsolutnom iznosu sa zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate, u točkama IV. i V. izreke prvostupanjski je sud utvrdio ništetnim ugovorne odredbe članka 2. točka 1. i članka 7. točka 2. u dijelu u kojem se odnose na valutnu klauzulu CHF, u točki VI. Izreke sud je naložio tuženici isplatu 5.658,49 eura sa zateznim kamatama po osnovu više plaćenog na ime ništetnih ugovornih odredbi, a u točki VII. odlučio je o naknadi parničnog troška.

4. Protiv navedene prvostupanjske presude tuženica je podnijela žalbu, povodom koje je Županijski sud u Splitu, odlukom od 3. travnja 2025., posl. broj GŽ-29912024-3, djelomično ukinuo citirani presudu ovog suda dijelu pod točkama III., VI. i VII. izreke presude, te se u tom dijelu vratio predmet ovom sudu na ponovno suđenje.

5. Prema tome, prvostupanjska presuda postala je pravomoćna u dijelu u kojem su utvrđene ništetnima odredbe predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa po odluci Banke, te kojima je ugovorena otplata kredita uz valutnu klauzulu vezanu uz švicarski franak (CHF), dok je ukinuta u dijelu koji se odnosi na isplatu s osnove navedenih ništetnih odredbi.

6. U ponovljenom postupku tužitelj je ostao kod svojeg zahtjeva za isplatu, s time što je istog precizirao u podnesku od 10. lipnja 2026., prema kojem zahtijeva da mu tuženik, isplati zatezne kamate na svaki mjesečni više uplaćeni iznos na ime promjene kamatne stope i valutne klauzule u iznosu od 2.088,86 EUR sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 1. listopada 2025., te s osnove preplate do koje je došlo tijekom otplate kredita zbog promjene kamatne stope i rasta tečaja CHF , zahtijeva iznos od 5.658,49 € sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 31. srpnja 2015.do isplate. Tužitelj zahtijeva i naknadu parničnog troška.

7. U ponovljenom postupku, u odnosu na tužbeni zahtjev tužitelja postavljen u podnesku od 10. lipnja 2026., tuženik je izjavio da se istom protivi u cijelosti, te da ustraje na svim prigovorima, činjenicama i dokaznim prijedlozima koje je iznio u odgovoru na tužbu i tijekom postupka .Tuženik je također naveo da ukazuje na shvaćanje zauzeto u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske („VSRH“) i to posl. br. Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. (prošireno vijeće od 13 sudaca). Vrhovni sud Republike Hrvatske u navedenoj odluci je zauzeo pravno shvaćanje da potrošač koji

je prihvatio konverziju kredita sukladno ZID ZPK/15 nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF. Slijedom navedenog, tuženik predlaže da sud tužbeni zahtjev, te da tuženiku na teret tužitelja dosudi parnične troškove.

8. Prema tome, nakon donošenja naprijed citirane odluke Županijskog suda u Splitu, između stranaka i dalje je ostalo sporno ima li tužitelj pravni interes za podnošenje predmetne tužbe, s obzirom na zaključenje Dodatka Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015), zatim, te ukoliko ima, visina iznosa koji mu pripada s osnove ništetnih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula vezana uz CHF, te promjenjiva kamatna stopa po odluci Banke, pravo na isplatu razlike u visini anuiteta, te zakonskih zateznih kamata na te iznose, kao i visina istih.

9. Tijekom ponovljenog postupka sud je ponovno proveo dokaze uvidom u Ugovor o namjenskom kreditu broj 3208490210 zaključen između stranaka dana 27. veljače 2007., u pregled uplata po kreditu, u Plan otplate kredita – otplatnu tablicu s prikazom efektivne kamatne stope, u Obavijesti o promjeni kamatne stope, u Obavijest o izračunu efekata konverzije u izračun konverzije, u Dodatak Ugovora o kreditu od 28. prosinca 2015., u, te je proveo dodatno knjigovodstveno-financijsko vještačenje vještaku dipl. oec. Mladena Pavetiću iz Zlatar Bistrice.

10. Po stavu ovog suda koje je u skladu s pravnim stajalištem Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetog u odluci poslovni broj: Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., tužitelj nema pravo na isplatu s osnove naprijed navedenih ništetnih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu primjenom općih odredbi obveznog prava, jer je sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice.

11. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO-a o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15. Kod toga nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnost i zakonitost nije dovedena u pitanje. Stoga nema nejednakosti tužitelja pred zakonom i sudovima kako to navodi tužitelj jer na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje se specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka zaključen Aneks ugovoru o kreditu koji izaziva pravne učinke. Nasuprot tome, na

potrošače koji nisu proveli konverziju svog kredita navedeni *lex specialis* nije moguće primijeniti i stoga se ne radi o usporedivoj pravnoj situaciji.

12. Imajući na umu da je razlog ništetnosti predmetnih ugovornih odredbi koje je unaprijed sastavio tuženik i o kojima se nije pojedinačno pregovaralo njihova nepoštenost u smislu članka 81. stavka 1. tada važećeg ZZP/2003 (jer su protivno načelu dobre vjere stvarale značajnu ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja) tuženik je iznose koje je na temelju tih ugovornih odredbi primio od tužiteljice držao kao nepošteni stjecatelj. S obzirom na to da u skladu s člankom 1115. ZOO/2005 nepošteni stjecatelj vraća stečeno bez osnove sa zateznim kamatama od dana stjecanja, tuženik je, osim iznosa koje je primio na ime ispunjenja nepoštenih ugovornih odredbi ugovora o kreditu, na dan obračuna konverzije (dan prestanka obveze vraćanja), dugovao i zatezne kamate koje su na pojedine iznose tekle od dana kada ih je primio do dana obračuna konverzije, kada su ti iznosi iskorišteni za ispunjenje obveze tužitelja preuzete Aneksom.

13. Izračun konverzije u skladu s odredbama članka 19.c ZKP-a ne predviđa da se te zatezne kamate iskorištavaju za ispunjenje obveze prema Aneksu sklopljenom prema tom propisu. Zbog toga je zaključak ovog suda da Aneks nema restitucijski učinak u odnosu na zatezne kamate koje su tekle na pojedine iznose koje je tužiteljica platila na ime nepoštenih ugovornih odredbi o otplati kredita uz valutnu klauzulu u CHF koje su bile sadržane u ugovoru o kreditu. Zbog toga, u skladu s općim pravilom iz članka 1115. ZOO/2005 tužiteljici, u odnosu na iznose plaćene do dana obračuna konverzije, pripada pravo na isplatu zateznih kamata koje su tekle od dana plaćanja pojedinih iznosa na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o otplati kredita uz valutnu klauzulu u CHF pa do dana kad su ti iznosi iskorišteni u korist tužitelja za ispunjenje tužiteljčine obveze preuzete Aneksom (30. rujna 2015.), a što je prema pravnom shvaćanju ovog suda dan kada je prestala obveza vraćanja.

14. Slijedom takvih utvrđenja, a s obzirom da su citirane odredbe ugovora o kreditu u sporu za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača utvrđene nepoštenim zbog postupanja tuženika u predugovornoj fazi i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu koji je takvu odredbu nametnuo potrošačima bez pojedinačnog pregovaranja i unio u ugovore o potrošačkom kreditiranju, to se ne mogu prihvatiti osnovanim žalbeni razlozi tuženika kojima osporava tijek zatezne kamate na preplaćene iznose od dana stjecanja. Pritom u vezi tijeka zateznih kamata i primjene odredbe članka 1115. ZOO/2005 postoji ustaljena sudska praksa redovnih sudova koja je reafirmirana i u odlukama Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-5475/2021 od 30. lipnja 2022., U-III-4613/2021 od 30. lipnja 2022. i U-III-3540/2021 od 30. lipnja 2022. gdje se potvrđuje stav da je tuženik nesavjesni stjecatelj i da zbog toga duguje zatezne kamate od dana stjecanja.

15. Prigovor zastare kojeg je istaknuo tuženik nije osnovan jer je podnošenjem naprijed navedene kolektivne tužbe Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača protiv kreditnih institucija, između ostalih, i protiv ovdje tuženika, došlo je do prekida zastare predmetnog potraživanja, i to na temelju čl. 241. ZOO-a, zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, u konkretnom slučaju, donošenjem odluke Visokog trgovačkog suda RH, poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-

1401/2012 od 4. srpnja 2013., a kojom je utvrđeno je da je i ugovorna odredba u ugovorima o kreditima kojom se kreditiranje i povrat kredita vezalo uz valutu CHF, nepoštena i ništetna. Kako se na predmetno potraživanje primjenjuje zastrani rok od pet godina propisan odredbom čl. 225. ZOO-a, isti je počeo je ponovno teći od 14. lipnja 2018., a kako je predmetna tužba podnijeta 27. svibnja 2019., to proizlazi da je ista podnijeta unutar zastarnog roka. Isto vrijedi i za zakonske zatezne kamate koje su akcesorno potraživanje, odnosno sukladno odredbi čl. 223. ZOO-a, tek kad zastari glavna tražbina, zastarjele su i sporedne tražbine, kao što su tražbine kamata, plodova, troškova i ugovorne kazne.

16. Prema tome, s osnove ništetnih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula vezana uz CHF, tužitelj ima pravo jedino na zakonske zatezne kamate koje su na pojedine iznose plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi sadržanih u ugovoru o kreditu tekle od dana plaćanja do 30. rujna 2015.

17. U skladu s navedenim pravnim stajalištem, za donošenje odluke o visini tužbenog zahtjeva u ovom sporu, bitna je dopuna nalaza i mišljenja knjigovodstveno – financijskog vještaka Mladena Pavetića od 31. srpnja 2023. u kojoj je isti, između ostalog izračunao da:

-zatezna kamata na iznos preplate zbog promjene kamatne stope obračunata do 30.09.2015.g. ukupno iznosi 8.318,75 kn ili 1.104,09 €.

-zatezna kamata na iznos preplate zbog valutne klauzule obračunata do 30.09.2015. god. ukupno iznosi 7.419,75 kn ili 984,77 €, te

-ukupno obračunata zatezna kamata zbog promjene kamatne stope i valutne klauzule obračunata do 30.09.2015. god. iznosi 15.738,50 kn ili 2.088,86 €.

18. U navedenom dijelu, na nalaz i mišljenje knjigovodstveno financijskog vještaka Mladena Pavetića u dopuni od 30. srpnja 2023., stranke nisu imale primjedbi na računski dio, osim što je tuženik ostao kod svih svojih prigovora koji su pravne naravi, a o kojima odlučuje sud, a u preostalom dijelu, nalaz i mišljenje navedenog vještaka nije bilo potrebno analizirati jer se odnosi na izračune iznosa na koje tužitelj u ovom sporu nema pravo.

19. Valja navesti i kako je ovaj sud, u ponovljenom postupku, u skladu s pravnim stajalištem Županijskog suda u Splitu, zauzetom u njihovoj odluci od 3. travnja 2025., poslovni broj GŽ-2991/2024-3, proveo dopunsko vještačenje po knjigovodstveno financijskom vještaku Mladenu Pavetiću na okolnost visine preplate koja tužitelju pripada s osnove ništetnih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula vezana uz CHF na način da uračunavanje iznosa koje je tužitelju priznato Dodatkom ugovora o kreditu kojim je zaključena konverzija izvrši na način da istu uračuna u glavnici preplate, a ne u zakonske zatezne kamate, a koji izračun je navedeni vještak izvršio u svojoj dopuni nalaza i mišljenja od 16. ožujka 2026., međutim, kako je nakon donošenja naprijed citirane odluke Županijskog suda u Splitu, kao i nakon određivanja navedenog dopunskog vještačenja, objavljena naprijed citirana odluka Vrhovnog suda RH od 27. svibnja 2026., poslovni broj Rev-451/2025-21 kojom je zauzeto naprijed navedeno

pravno shvaćanje, a koje je prihvatio i ovaj sud, izračun vještaka u dopuni nalaza i mišljenja od 17.3.2026. nije bitan za odluku u ovom sporu, te ga sud stoga niti nije imao analizirao.

20. Tužitelj je u ovom sporu, u podnesku od 12. lipnja 2026., konačno postavio tužbeni zahtjev, a u kojem, pod točkom I., potražuje zakonske zatezne kamate na svaki mjesečni više uplaćeni iznos na ime promjene kamatne stope i valutne klauzule u iznosu od 2.088,86 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na taj iznos od 1. listopada 2015. do isplate.

21. S obzirom da je naprijed provedenim dopunskim nalazom i mišljenjem vještaka od 30.7.2023. utvrđeno da ukupno obračunate zakonske zatezne kamate na više plaćene iznose anuiteta po osnovi promjene kamatne stope i tečajne razlike do 30. rujna 2015. iznose ukupno 2.088,86 EUR, u tom dijelu tužbeni zahtjev tužitelja valjalo je usvojiti.

22. Nadalje, tužitelj na navedeni iznos obračunatih zakonskih zateznih kamata zahtijeva daljnje zakonske zatezne kamate tekuće od 1. listopada 2015. (kao od sljedećeg dana od dana provedbe konverzije), do isplate, međutim, u skladu s odredbom čl. 31. st. 2. ZOO-a, kojom je propisano da se na iznos neisplaćenih kamata mogu zahtijevati zatezne kamate samo do dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu, sud je tužitelju navedene zakonske zatezne kamate dosudio do dana 27. svibnja 2019., kao od dana podnošenja tužbe jer je tek u tužbi tužitelj postavio zahtjev za isplatu tih zateznih kamata pa mu iste pripadaju tek od tog dana.

23. Na osnovu navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci presude pod točkom I.

24. Sud je odbio tužbeni zahtjev tužitelja kojim s osnove glavnice preplaćenih iznosa anuiteta zbog rasta tečaja CHF, te zbog promjene kamatne stope potražuje iznos do ukupno 5.658,49 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na taj iznos od 31. srpnja 2015. do isplate jer kako je naprijed obrazloženo, tužitelj nema pravo na isplatu tog iznosa, te u dijelu koji se odnosi na isplatu zakonskih zateznih kamata na obračunate zakonske kamate za razdoblje od 1. provedbe konverzije do dana podnošenja tužbe, sve kako je odlučeno u izreci presude pod točkom II.

25. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi članka 154. st. 2. ZPP-a, s obzirom da je tužitelj djelomično uspio u sporu, pri čemu je valjalo uzeti u obzir kvalitativni i kvantitativni uspjeh tužitelja. U odnosu na osnovu tužitelj je uspio u omjeru od 100% (dokazao je ništetnost odredbi ugovora koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu), a glede visine u omjeru od 27 % (dosuđenih 2.088,86 EUR, a zatraženih 7.747,35 EUR) što znači da tužiteljev uspjeh iznosi $100\% + 27\% = 127:2$ (osnova i visina) = 63,5% dok uspjeh tuženika iznosi 36,5 %. Nadalje, od uspjeha tužitelja valjalo je oduzeti uspjeh tuženika, te je tako tuženik u obvezi nadoknaditi tužitelju parnični trošak u omjeru od 27 %.

26. Tužitelju su priznati troškovi zastupanja po odvjetniku, pa je njegov parnični trošak valjalo odrediti primjenom važeće Tarife o nagradi i naknadi troškova za rad odvjetnika, NN 138/2023 dalje – OT), a prema v.p.s. u iznosu od 7.747,35 EUR.

27. Tužitelju su smislu odredbe čl. 155. ZPP-a, priznati sljedeći zatraženi troškovi: temeljem Tbr. 7 st. 1 OT, trošak sastava tužbe u iznosu od 100 bodova, temeljem Tbr. 8. st. 1. za sastav obrazloženih podnesaka od 16.1.2020., 29.6.2020., 10.9.2020. i 18.2.2021., 22.7.2025., 21.4.2026. i 12.6.2026. iznos od 100 bodova, za svaki, temeljem Tbr. 7. st. 3 za sastav podnesaka od 19.10.2022., 6.2.2023. i 10.11.2023. i 11.7.2025., iznos od 50 bodova, za svaki, temeljem Tbr. 9. st. 1 OT za zastupanje na ročištima od 16.1.2020., 15.9.2020., 21.9.2022., 16.5.2024., 22.10.2025., 11.2.2026. i 16.9.2026. iznos od 100 bodova, za svako, što ukupno iznosi 1700 bodova, odnosno 3.400,00 EUR. Na navedeni iznos tužitelju je priznat PDV od 25% što ukupno iznosi 4.250,00 EUR. Tužitelju je, nadalje, priznat trošak provedenog knjigovodstveno-financijskog vještačenja u ukupnom iznosu 819,34 EUR, koji trošak je tuženik obvezan nadoknaditi tužitelju u cijelosti, bez obzira na uspjeh u sporu, te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 96,89 EUR, što ukupno iznosi dosuđenih 5.166,23 EUR.

28. Tužitelju su na parnični trošak, na temelju odredbe čl. 151. ZPP-a, dosuđene i zatražene zakonske zatezne kamate, a koje teku od dana donošenja prvostupanjske presude, po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO-a.

29. Na osnovu navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci presude pod točkom III.

U Krapini, 28. listopada 2026.

S u t k i n j a :
Sanja Leskovar – Hostić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave pismenog otpravka iste, ovome sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud u Splitu.

Dostaviti:

- 1.Odvjetnica Vinka Brundula Tadić, Donja Stubica
- 2.Odvjetničko društvo Porobija & Porobija, Zagreb

Broj zapisa: **9-3088f-5137b**

Kontrolni broj: **0b16d-f78e8-e62f5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

